

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719203091
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3719203091.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobkyne: Z., proti žalovaným: 1/ Q., 2/ S., a 3/ Z., o zaplatenie 29.503,21 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalovaných 1/ až 3/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 6. októbra 2021, č.k. 14C/20/2020-133, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovaným 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1/ až 3/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni 29.503,21 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 29.503,21 eur od 07.11.2019 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 600 eur, splatných vždy do 15. dňa v mesiaci, s účinnosťou zaplatenia prvej splátky v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku, pod stratou výhody splátok. Výrokom II. žalobkyni priznal proti žalovaným 1/ až 3/ právo na náhradu trov konania 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 29.503,21 eur s príslušenstvom titulom poskytnutých právnych služieb žalovaným. Žalovaní 1/ až 3/ so žalobou nesúhlasili a žiadali ju zamietnuť.

3. Súd prvej inštancie po dokazovaní konštatoval, že ide o nárok žalobkyne proti žalovaným 1/ a 2/, ktorý vznikol na základe dohody o plnej moci zo dňa 16.10.2007 (v spise Okresného súdu Trenčín sp. zn. 12C/132/2006) za právne služby poskytované nepretržite v období od 16.10.2007 do 26.10.2016. Proti žalovanému 3/ na základe dohody o plnej moci zo dňa 16.10.2007 a 21.01.2005 za právne služby poskytované v období od 16.10.2007 do 31.03.2009 a znovu od 21.01.2015 do 25.10.2016, ktoré sú vyčíslené právoplatným uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 12C/132/2006-976 zo dňa 26.10.2017.

4. V uznesení súdu sú trovy konania priznané žalovaným 1/ až 3/ (oprávnení v exekučnom konaní) a účet advokátky je iba platobným miestom, s tým, že v čase rozhodovania o trovách už advokátka žalovaných 1/ až 3/ nebola ich zástupcom z dôvodu zániku plnej moci (odvolaním), a preto sa jej rozhodnutím súdu nemohli priznávať priamo vymožitelné práva. V zmysle tohto rozhodnutia sú trovy sporu 12C/132/206 oprávnení vo vzťahu k žalobkyni exekučne vymáhať len žalovaní 1/ až 3/ s tým, že nimi vymožené trovy podľa rozhodnutia súdu treba poukázať na účet advokátke Z.. O. H.. Tieto trovy však

žalovaní 1/ až 3/ od povinnej osoby (žalobcu v spore 12C/132/2006) nevyjednávajú a jediným spôsobom, ako ich môže žalobkyňa získať, je žalobou od žalovaných 1/ až 3/ na súde.

5. Právoplatné uznesenie č.k. 12C/132/2006-976 zo dňa 26.10.2017 Okresného súdu Trenčín predstavuje podľa súdu prvej inštancie vo vzťahu k výške priznaných trov konania medzi žalobcom a žalovanými v spore sp. zn. 12C/132/2006 prekážku veci rozhodnutej, nakoľko už bolo rozhodnuté tak o základe nároku na trovy konania (vrátane trov právneho zastúpenia), ako o jeho výške. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že nemôže opätovne preskúmať rozsah úkonov právnej pomoci vykonaných žalobkyňou z hľadiska ich počtu ani účelnosti a námietka na zníženie trov na 2 úkony právnej pomoci, z dôvodu nespokojnosti žalovaných 1/ až 3/ s kvalitou poskytovaných právnych služieb advokátky, neobstojí. Tieto námietky mali žalovaní vzniesť v rámci rozhodovania o výške trov konania v spore 12C/132/2006.

6. Právoplatným rozhodnutím súdu má preto podľa súdu prvej inštancie advokátka žalobcu priznaný nárok na trovy právneho zastúpenia vo vzťahu k žalovaným 1/ až 3/ vo výške 30.694,78 eur a vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ vo výške 20.402,75 eur, z čoho od všetkých troch požaduje touto žalobu zaplatiť len 29.503,21 eur.

7. Žalovaní 1/ až 3/ boli povinní preukázať svoje skutkové tvrdenia o tom, že existujú zaplatené zálohy na trovy právneho zastúpenia v konkrétnej výške, ktoré by mali súvislosť so sporom pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 12C/132/2006. Žalovaní 1/ až 3/ okrem slovných tvrdení, že zaplatili, resp. zálohy poskytoval žalovaný 1/, dôkazy o zaplatení v konkrétnej výške nepredložili a žalobkyňa popierala, že by nejaké zálohy od nich prevzala. Žalovaní neunesli dôkazné bremeno o zaplatení záloh a doklad (faktúra odmien a výdavkov za advokátske úkony) o vyúčtovaní trov vo výške 91.856 Sk, s prejednávanou vecou nemá žiaden súvis. Z neho vyplýva, že ide o spis č. 33/01, v ktorom žalobkyňa ako advokátka poskytovala právne služby, faktúra je z 31.8.2001 za 28 úkonov prípravného konania so zálohami 70.000 Sk a ide o konečné vyúčtovanie návštev v NVU, a spor 12C/132/2006 sa začal v roku 2004. Tento doklad potvrdzuje, že sa brali a účtovali zálohy (ak boli zaplatené) a potvrdzuje skutkové tvrdenia žalobkyne, že trovy účtovala na konci, po skončení zastupovania so zápočtom uhradených záloh. Avšak v rámci vyúčtovania trov v spise 12C/132/2006 sa žalovaní 1/ až 3/ nedovoľovali započítania zaplatených záloh, ba ani na ne nepoukazovali. Súd prvej inštancie teda považoval za preukázané, že na zálohách na trovy v spore 12C/132/2006 nebola zaplatená žiadna čiastka a žalobcovia 1/ a 2/ neunesli dôkazné bremeno o existencii takej pohľadávky, ktorú by mali oni vo vzťahu k žalobkyňi, ktorá by bola spôsobilá čo i len sčasti na započítanie na trovy v spore 12C/132/2006 (neuhradené posedenia žalobkyne v reštaurácii P.).

8. Za právnu otázku, ktorá mala rozhodujúci význam na rozhodnutie, žalovaní 1/ a 2/ považovali otázku začatia plynutia premlčacej doby vo vzťahu k právu advokáta na zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby, konkrétne, či táto premlčacia doba začína plynúť deň nasledujúci po dni poskytnutia služby, alebo až momentom ukončenia právneho vzťahu zastúpenia. V zmysle § 732 Občianskeho zákonníka, ak zanikla príkazná zmluva odvolaním, je príkazca povinný nahradiť príkazníkovi náklady vzniknuté do odvolania, utrpenú škodu, ako aj odmenu zodpovedajúcu vykonanej práci. Keďže v tomto prípade pre nedokončenie obstarania záležitosti neprichádza do úvahy použitie ustanovení o podielovej odmene, vzniká pri takomto predčasnom ukončení zmluvy advokátovi nárok na odmenu tarifnú. Vznik nároku na tarifnú odmenu žalobkyne možno podľa súdu prvej inštancie datovať k momentu dôjdenia prejavu žalovaného o odvolaní plnomocenstva do jej dispozičnej sféry (dňa 07.11.2016), pričom nasledujúci deň po tomto dôjdení (08.11.2016) mohla právo vykonať po prvý raz (uplatniť si nárok na odmenu voči žalovaným). Od tohto momentu začala plynúť žalobkyňi premlčacia doba na uplatnenie nároku, pričom niet pochybností, že nárok bol uplatnený na súde včas (v trojročnej premlčacej lehote - 08.11.2016 + 3 roky), keďže odvolanie plnomocenstva došlo žalobkyňi dňa 07.11.2016 a žaloba bola podaná na súd dňa 07.11.2019.

9. Rovnako sa súd prvej inštancie nestotožnil s názorom žalovaných 1/ a 2/, že premlčacia doba plynula od vykonania každého jednotlivého úkonu právnej pomoci samostatne. Do ukončenia platnosti zmluvy o právnej pomoci vzniklo žalobkyňi právo požadovať iba preddavok, nie však právo na odmenu, ktoré vzniklo až ukončením platnosti zmluvy. Popri nároku na odmenu vo výške 59.006,42 eur za vykonané úkony právnej pomoci, ktoré boli žalovaným 1/ až 3/ v priebehu prvostupňového konania právoplatne priznané, avšak nevyháňané, aj nárok na úrok z omeškania, počnúc uplynutím lehoty 30 dní na

zaplatenie od doručenia vyúčtovania zo dňa 09.01.2017. Kedy presne bolo vyúčtovanie žalovaným 1/ až 3/ doručené, sa nepodarilo preukázať, avšak nárok na úrok z meškania si mohla žalobkyňa účtovať minimálne od 4/2017, s poukazom na 30-dňovú lehotu na plnenie, ktorú im poskytla vo vyúčtovaní. Pohľadávka žalobkyne vo vzťahu k žalovaným 1/ až 3/ je teda už splatná.

10. Súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že žalovaní 1/ až 3/ neunesli dôkazné bremeno o preukázaní výšky zaplatených záloh na trovy konania vo veci 12C/132/2006.

11. Preto považoval súd prvej inštancie žalobu za dôvodnú a zviazal žalovaných 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 29.503,21 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od podania žaloby na súde, teda od 7.11.2019, do zaplatenia, s tým, že súd prvej inštancie povolil žalovaným 1/ až 3/ vzhľadom na výšku trov a okolnosti prípadu 12C/132/2006, za akých k tejto žalobe došlo, plniť v splátkach po 600 eur mesačne, s tým, že splátky sa budú platiť vždy do 15. dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku; nezaplatením jednej splátky sa stane zročným celý dlh. Takáto čiastka by nemala byť podľa súdu prvej inštancie pre žalovaných likvidačná, s tým, že jej splatnosť istiny súd rozložil na 4 roky a 2 mesiace.

12. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni, ktorá mala v konaní úspech, priznal proti žalovaným 1/ až 3/ právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

13. Proti tomuto rozsudku sa v zákonnej lehote odvolali žalovaní 1/ až 3/ samostatnými odvolaniami. Uviedli pritom totožnú argumentáciu.

14. K jednotlivým úkonom právnej služby žalobkyne, ktoré sú predmetom jej vyúčtovania a tohto súdneho konania, uviedli, že tieto sú sčasti nedôvodné. Žalobkyni uznávajú iba úkony právnej služby v rozsahu prevzatia veci a prípravy a zastupovanie na prvom súdnom pojednávaní. O tejto skutočnosti žalobkyňa informovali. Svoj postup odôvodnili skutočnosťou, že žalobkyňa mala už po naštudovaní spisu (predovšetkým však žaloby žalobcu) vzniesť námietku premlčania. Po takomto úkone by súd žalobu žalobcu zamietol, nemusel by vykonávať ďalšie rozsiahle dokazovanie. Námietku premlčania napokon vzniesol na pojednávaní žalovaný 3/, na základe ktorej bola žaloba zamietnutá. Žalobkyňa nepostupovala s odbornou starostlivosťou a profesionálne.

15. Ak žalobkyňa vyúčtovala trovy právneho zastupovania podľa ústne uzatvorenej zmluvy o právnom zastupovaní, je toto vyúčtovanie splatné desiaty kalendárny deň od prijatia náhrady trov právneho zastúpenia od žalobcu žalovaným. Keďže neprijali od žalobcu predmetného súdneho konania 12C/132/2006 ani sčasti náhradu súdom priznaných trov konania, vyúčtovanie žalobkyne nie je splatné, na základe čoho je žaloba predčasne podaná, a teda nedôvodná. S touto skutočnosťou sa podľa žalovaných súd prvej inštancie nevysporiadal.

16. Žalovaní sa ďalej nestotožnili s odôvodnením rozsudku, podľa ktorého „premlčacia doba pre odmenu advokáta potom začne plynúť deň nasledujúci potom, ako právo na odmenu vzniklo, pretože týmto dňom mohol advokát - veriteľ svoje právo vykonať, uplatniť žalobou na súde“, pričom súd prvej inštancie dospel k záveru, že „vznik nároku na tarifnú odmenu žalobkyne možno datovať k momentu dôjdenia prejavu žalovaného o odvolaní plnomocenstva do jej dispozičnej sféry (dňa 07. 11. 2016), pričom nasledujúci deň po tomto dôjdení (08. 11. 2016 mohla právo vykonať po prvý raz. Od tohto momentu začala plynúť žalobkyni premlčacia doba na uplatnenie nároku, pričom niet pochybností, že nárok bol uplatnený na súde včas (v trojročnej premlčacej lehote - 08. 11. 2016 + 3 roky), keďže odvolanie plnomocenstva došlo žalobkyni dňa 07. 11. 2016 a žaloba bola podaná na súd 07. 11. 2019“. Žalobkyňa žiadnym spôsobom (dôkazom) nepreukázala doručenie odvolania plnomocenstva žalovanými dňa 07.11.2016, a teda začatie plynutia premlčacej doby dňom nasledujúcim po tomto doručení. Preto nemožno ustáliť odôvodnenie súdu prvej inštancie, že „niet pochybností, že nárok bol žalobkyňou uplatnený na súde včas“. Doručenie odvolania plnomocenstva žalobkyni žalovanými má zásadný význam pre určenie začatia plynutia premlčacej doby, pričom za dôkaz nemožno považovať iba dôkazmi nepotvrdené tvrdenie žalobkyne o takomto doručení až dňa 07.11.2016, keďže listina o odvolaní plnomocenstva žalovanými bola vyhotovená už dňa 26.10.2016. Súd prvej inštancie odôvodnil v tejto časti rozsudok bez vykonania akéhokoľvek dokazovania, resp. predloženia dôkazu žalobkyňou.

17. Na tomto základe žalovaní žiadali odvolací súd, aby žalobu žalobkyne v plnom rozsahu zamietol.

18. K odvolaniam žalovaných 1/ až 3/ sa písomne vyjadrila žalobkyňa. S napadnutým rozsudkom sa stotožnila. Tvrdenie žalovaných, že nesprávne vyúčtovala trovy a že mala so žalovanými uzatvorenú ústnu dohodu, podľa žalobkyne neobstojí, nakoľko vyúčtované trovy si sami uplatnili v konaní 12C/132/2016, kde sa aj v spise nachádza plná moc, ktorú jej žalovaní udelili. Vznesená námietka premlčania je podľa žalobkyne nedôvodná - žalobu uplatnila riadne a včas, vypovedanie plnomocenstva tak, ako jej bolo doručené, neplynie odo dňa vystavenia, ale od jeho doručenia. Hoci súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaní sú povinní dlžnú sumu vrátiť v mesačných splátkach po 600 eur, čo predstavuje viac ako 4 roky splácania, nepodala voči tejto časti odvolanie a očakávala, že žalovaní vzhľadom na takúto ústretovosť súdu prvej inštancie rozhodnutie odvolaním nenapadnú. Preto odvolanie považuje za nedôvodné a odvolací súd žiadala o potvrdenie napadnutého rozsudku.

19. V replike sa žalovaný 1/ pridržiava skôr vedenej argumentácie o neodpodstatnenosti žaloby žalobkyne. Ďalej uviedol, že sudkyňa Z.. Z. a žalobkyňa majú medzi sebou priateľský vzťah, ktorý nevedel inak preukázať, preto nepodával námietku zaujatosti, ktorá mu aj tak nikdy v Y. neprešla, pokiaľ do konaní nevstúpilo prieskumné oddelenie MS SR. Avšak až do rozhodnutia, a teda rozsudku, nemal vedomosť o tom, že Z.. Z. má silné priateľské puto so svojou priateľkou Z.. S. Z.. Toto upozornenie dostal priamo z prostredia Okresného súdu v Trenčíne, ale až po rozsudku. Preto pochopil jednostranné a nevýhodné konanie Z.. Z., ktorá bez akýchkoľvek odôvodnení zamietla navrhované dôkazy, ktorými chceli poukázať na nekalé konanie žalobkyne a jej obohacovanie na úkor nešťastia svojich klientov. V konečnom dôsledku Z.. Z. nepripustila a nezaoberala sa podstatnou otázkou, a to premlčaním, a teda jednotlivými obdobiami, odkedy si žalobkyňa mohla uplatňovať svoje právo na úhradu úkonov. V súčasnosti už nemá žiadne pochybnosti a vie, že to nie je výmysel, ale holá pravda, že sudkyňa Z.. Z., ktorá preukazuje osobný pomer s S. Z., vo svojom rozhodnutí využila osobnú pomstu k ich osobám. Preto žiadal odvolací súd, ako kontrolný orgán, aby preskúmal dôsledne rozhodnutie súdu prvej inštancie, nakoľko jednoznačne potvrdzuje opodstatnené dôkazy o vzájomných osobných prepojeniach. Dodal, že aj tento prípad spadá pod „Z.“, ktorého súčasťou sa stáva aj žalobkyňa, ktorá si vedome a s úmyslom neplnila svoj záväzok, ale len úmysel vlastného obohatenia sa na ich úkor.

20. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

21. Žalovaní vo svojich odvolaniach zhodne namietali, že žalobkyne uznávajú iba úkony právnej služby v rozsahu prevzatia veci a prípravy a zastupovanie na pojednávaní. Žalobkyňa ich podľa ich mienky nezastupovala s odbornou starostlivosťou a profesionálne, nakoľko mala vzniesť už po naštudovaní spisu námietku premlčania, následkom čoho by bola žaloba zamietnutá a ďalšie trovy konania by nevznikli.

22. Uvedenú odvolaciu námietku žalovaných odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Správne súd prvej inštancie upozornil, že výška priznaných trov konania za poskytnuté právne služby bola právoplatne priznaná uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 26.10.2017, č.k. 12C/132/2006-976. Žalovaní v rámci rozhodovania o výške trov konania v spore pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 12C/132/2006, ktorú vyčíslila žalobkyňa, výšku náhrady trov konania nenamietali. Preto ak už raz bola táto otázka právoplatne vyriešená, nemôže byť v inom konaní preskúmaná opätovne. Správne tak konštatoval súd prvej inštancie, že právoplatné uznesenie Okresného súdu Trenčín zo dňa 26.10.2017, č.k. 12C/132/2006-976, predstavuje pre otázku výšky náhrady trov konania prekážku veci právoplatne rozhodnutej. Tá spôsobuje, že už opätovne o nej rozhodovať nemožno.

23. Ďalej žalovaní v odvolaní tvrdili, že ak žalobkyňa vyúčtovala trovy právneho zastupovania podľa ústne uzatvorenej zmluvy o právnom zastupovaní, je toto vyúčtovanie splatné desiaty kalendárny deň od prijatia náhrady trov právneho zastúpenia od žalobcu v konaní sp. zn. 12C/132/2006. Keďže však od neho doposiaľ nič neprijali, vyúčtovanie žalobkyne nie je splatné. Preto žalovaní považovali žalobu žalobkyne za predčasnú, a teda nedôvodnú.

24. Ani s touto odvolacou námietkou sa odvolací súd nestotožňuje.

25. V civilnom sporovom konaní platí, že sporové strany musia uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne (povinnosť tvrdenia). Povinnosť tvrdenia je úzko spojená s preukázaním týchto skutkových tvrdení (dôkazné bremeno).

26. Najvyšší súd SR konkretizoval, že dôkazným bremenom sa rozumie „procesná zodpovednosť účastníka za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.6.2010, sp. zn. 5 Obo 52/2010). V rámci dokazovania preto platí zásada (§ 132 v spojení s § 185 ods. 1 CSP), že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje (affirmanti incumbit probatio). Inak povedané, účastník musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia.

27. Neunesenie dôkazného bremena má významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej. Neunesenie dôkazného bremena znamená neúspešnosť strany v spore. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi sporovými stranami v spore závisí na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti sporových strán. Pritom „obvykle platí, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2018, sp. zn. 2 Cdo 27/2017).

28. Žalovaní nepreukázali konkrétnymi dôkazmi, že by pohľadávka žalobkyne voči žalovaným bola splatná desiaty deň od prijatia náhrady trov konania v konaní pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 12C/132/2006. V tomto smere tak žalovaní neunesli dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia o splatnosti pohľadávky žalobkyne. Pre úplnosť je potrebné dodať, že ani zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva splatnosť pohľadávky za poskytnuté právne služby desiaty deň od prijatia náhrady trov konania v súdnom konaní.

29. Žalovaní tiež namietali, že žalobkyňa nepreukázala, že jej doručili odvolanie plnomocenstva dňa 07.11.2016. Preto podľa žalovaných začatie plynutia premlčacej doby nasledujúcim dňom po tomto doručení nemožno akceptovať. Žalovaní dodali, že doručenie plnomocenstva dňa 07.11.2016 nemožno považovať za preukázané, lebo listina o odvolaní plnomocenstva bola nimi vyhotovená už dňa 26.10.2016.

30. Odvolací súd konštatuje, že ani táto posledná odvolacia námietka neobstojí. Žalobkyňa už v žalobe tvrdila, že žalovaní jej doručili dňa 07.11.2016 odvolanie plnomocenstva. Odvolanie plnomocenstva žalobkyňa doložila ako dôkaz, pričom je datované žalovanými dňa 26.10.2016. Žalobkyňa priložila k žalobe aj vyúčtovanie trov právneho zastúpenia zo dňa 09.01.2017, kde tiež konštatuje, že jej žalovaní doručili dňa 07.11.2016 odvolanie plnomocenstva.

31. Podstatné pritom je, že žalovaní v konaní netvrdili, že by doručili odvolanie plnomocenstva žalobkyňi v iný deň (a zároveň špecifikovali tento deň), resp. že by odvolanie plnomocenstva žalobkyňi vôbec nedoručili. Skutkové tvrdenie žalobkyne o tom, že žalovaní jej doručili odvolanie plnomocenstva dňa 07.11.2016 preto nebolo žalovanými popreté. Pritom podľa § 151 ods. 1 CSP platí, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné, a teda dokazovanie sa o nesporných skutkových tvrdeniach nevykonáva. Významné tiež je, že by beztak nestačilo iba tvrdenie žalovaných, že žalobkyňa nepreukázala doručenie odvolania plnomocenstva dňa 07.11.2016, nakoľko podľa § 151 ods. 2 CSP platí, že ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Naostatok, fakt, že odvolanie plnomocenstva je datované žalovanými na deň 26.10.2016, nijako nespochybňuje, že dňa 07.11.2016 nemohlo byť doručené žalobkyňi.

32. Záverom odvolací súd dopĺňa k tvrdeniam žalovaného 1/ z repliky ohľadom možnej zaujatosti sudkyne súdu prvej inštancie nasledovné. Tvrdenia žalovaného 1/, ktoré uviedol v replike (nie však v

odvolaní), by zodpovedali odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP. Podľa § 365 ods. 3 CSP však platí, že odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Tvrdenia o zaujatosti žalovaný 1/ uplatnil až po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd je pritom odvolacími dôvodmi viazaný (§ 380 ods. 1 CSP). Keďže tento odvolací dôvod žalovaný 1/ uplatnil neskoro, odvolací súd sa ním zaoberať nemohol.

33. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovaným 1/ až 3/, nakoľko bola v odvolacom konaní plne úspešná. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).